

TRADICIJA

Kad bi nas neko pitao da li imamo neku svoju tradiciju, nešto što Bog nije propisao a mi ipak verujemo, svako od nas bi rekao da nema. Svi mislimo da verujemo samo ono što je Bog objavio. Ali šta će se dogoditi ako zagrebemo malo ispod površine naših stavova?

Naš narod kaže: "Pasma je jača od pašnjaka." Drugim rečima, na formiranje našeg karaktera najviše utiče ko su nam roditelji, ali i odakle uzimamo duhovnu hranu. Za formiranje našeg karaktera bitni su i pašnjak i pasmina, to jest okolina u kojoj odrastamo i ljudi među kojima rastemo. Hteli mi to ili ne, skloni smo da prihvatimo neki način življenja samo zato što tako živi naša porodica, nacija ili je to naša tradicionalna religija. Čak i ljudožderi ne mogu lako da shvate da je nemoralno jesti druge ljude, a kamoli kad su razlike blaže. Međutim, ma koliko dugo se praktikuje neko ponašanje koje Bog ne odobrava, to ga neće pretvoriti u ispravno. Makar naši preci 500 godina ponavljali neke običaje, Bog ih zbog toga neće prihvatiti.

"Staro drvo se ne savija." Odrastao čovek se teško menja. Ako stariji čovek dugo drži neku neistinitu tradiciju, vrlo teško će priznati da greši. Uložio je deo života u to verovanje i izgledalo bi kao da je uzalud živeo za tu ideju. A odrasli misle za sebe da su vrlo pametni, i da ne smeju da greše. Kad mu neko kaže da nije u pravu, to on doživljava kao da mu je rekao da je neinteligentan. Zato je za ostavljanje neistine tradicije potrebno da budemo krotki, da priznamo sebi da Bog zna bolje nego mi, da prihvatimo Božji stav.

Miler - zbog starosti i ubeđivanja prijatelja nije shvatio istinu o suboti, iako je sve drugo prihvatio. Kad se to dešava ovako duhovnim ljudima, onda je treba da preispitamo sebe.

Ljuska jajeta

Svi mi odrastamo kao pile u ljusci jajeta. Ljuska jajeta je sredina oko nas, ljudske tradicije u opšte važećem mišljenju, škola, sva načela koja nije dao Bog, ali ih ljudi gaje u crkvi. Svaka sredina ima uskogrude stavove za koje niko i ne sumnja da su ispravni. Ako pile hoće nešto više od sredine u kojoj odrasta, ono mora da probije ljusku, da vidimo izvan ljudskih zabluda. Mi želimo da budemo zrele ličnosti, da razbijemo ljusku i ispilimo se. Ljuska nas ograničava i stvara nam osećanje teskobe. Tradicionalisti u crkvi pokušavaju da ljude zadrže u okviru ljuske koju su oni izmislili, i budno paze da niko ne probije tu ljusku. Ali pile vidi da tu nešto ne valja, pa postavlja pitanja: -A zašto? I posle svakog odgovora sledi novo zašto. I mladi postavljaju pitanje zašto bez kraja, jer žele da napreduju. A stariji ne žele da priznaju da nešto ne znaju, pa onda kažu: -Ćuti i radi što i svi ostali. Misliš da si pametniji od svih ostalih?

Neki ljudi kažu: "Nemoj da jedeš meso." A kad ga pitate zašto, on kaže: "Nije zdravo. Ne znam tačno zašto, ali tako treba." Ili učitelj u školi na pitanje zašto odgovara: "Tako kaže nauka! U to se ne sumnja. Ne misliš valjda da si pametniji od svih drugih?" Time ti kaže: "Ćuti i radi ono što svi rade ako ne želiš probleme." Međutim, pile hoće da izađe iz ljuske, da sazri i po cenu problema. Nekad je to teško. Ako sva deca psuju i kradu tršnje, teško je razbiti tu ljusku i reći da ti nećeš da psuješ i kradeš trešnje, jer to nije dobro.

Neki mladi nažalost na vrlo grub način razbijaju tradicije starijih, ponašaju se vrlo destruktivno čak i prema sebi, pa umesto da pobegnu od tradicionalista, oni pobegnu i od Boga. Postoji Božja ljuska koja nas štiti da ne nastradamo i ona nam nikad neće smetati.

Teško je se odlučiti da razbijemo ljusku zbog mnoštva problema koje pritom imamo.

Postoji svetovna ljuska koja nam brani napredak, ali postoji i crkvena. Mnogi adventisti koji su došli iz drugih crkava, doneli su deo krute tradicije iz crkve iz koje potiču, a još uvek nisu shvatili da to nije

Božji stav. Dugo su postojali stavovi da načelno gledanje TV i slušanje radija predstavlja greh. Kasnije su ljudi shvatili da postoje emisije koje prikazuju i reklamiraju greh, ali postoje i emisije koje govore o ispravnim načelima. Ljudi i danas smatraju da je greh ići u bioskop, ali misle da nije greh da taj isti bioskopski film pogledaju na TV. Nedavno sam čuo da je jedna devojka pre 30-ak godina isključena iz crkve zato što je nosila crvene cipele! Smatralo se da je to bilo pomodno oblačenje, a crvena boja se smatrala provokativnom za muškarce. Danas niko ne bi bio isključen zbog nošenja crvenih cipela, jer se time ipak ne krše Božja načela.

Tradicija - Delimična reformacija

Mnoge crkve su odlučile da naprave duhovnu reformu, došle su do poboljšanja, a onda su stale. Međutim, Hristos nas poziva da budemo savršeni kao naš nebeski Otac (Mt 5.48), da sa radošću držimo sve Božje zapovesti. Dakle, pozvani smo na reformu od 100%. Zato ne treba biti delimični reformator, pa stati na nivou tradicije moje crkve, nego treba duhovnu reformu sprovesti na sebi u potpunosti.

Odlika tradicije je da ne želi da napreduje, ne do savršenstva. Usvojimo nekoliko dobrih stvari od Boga, i kad mislimo da se dovoljno razlikujemo od drugih ljudi, stanemo sa svojim napretkom. Onda ljudi kažu: "Ne, ne. Moja crkva uči drugačije. To se kosi sa teologijom Božje crkve." Ljudi prestanu da se pitaju da li se to kosi sa Božjom teologijom.

Ne poznajem još nijednog čoveka koji je izvršio 100% reformu svog života. Ali znam puno ljudi koji su dosta napredovali, a i dalje napreduju u posvećenju. Dakle, svako od nas bi mogao da nađe drugima mane zbog kojih bi mogao da ih kritikuje, kao što i drugi mogu da kritikuju njega. Međutim, svako se posvećuje na različiti način. Neko od početka usvoji jedna načela zdravstvene reforme, na primer smanji upotrebu šećera, a drugi počne zdravstvenu reformu izbacivanjem mesa iz upotrebe. Da li ja treba da kritikujem druge ljude što se ne posvećuju na isti način kao ja? Da li to što sam izbacio meso iz ishrane meni daje pravo da kritikujem druge ljude koji još to nisu uradili nisu? Što ne kritikujem sebe što nisam smanjio upotrebu šećera, kao oni kojima je to uspelo? Niko od nas ne može svoj model posvećenja da šablonski primeni na sve druge ljude. Svako se posvećuje svojim putem.

Isto tako svako od nas ima svoje tradicionalne zablude, i Bog svakog od nas vodi svojim putem da jednu po jednu ostavljamo, jer nismo dovoljno duhovni da sve odjednom ostavimo. Zato ne možemo da prisiljavamo druge da isti čas poveruju isto što i mi. Potrebno je da Bog vodi svakoga da se posveti na način na koji On vidi da je najbolji.

Tradicija je jeres

I među onima koji su verovali Hrista bilo je onih koji su unosili jeres i pokušavali da primoraju ostale da žive po starim pravilima: „Onda ustaše neki od jeresi farisejske koji behu verovali, i govorahu da ih valja obrezati, i zapovediti da drže zakon Mojsijev.” (Dela apostolska 15:5). Dakle, fariseje koji su držali određene tradicije, Pavle je nazvao jerecima. To što su oni doživljavali kao Mojsijev zakon u stvari su bila njihova tumačenja, tradicija koju su oni spojili sa Božjim zakonom.

Pavle kaže iskreno da je bio jeretik dok je živeo po farisejskim tradicijama: - Moje dakle življenje od mladosti, koje je isprva bilo među narodom mojim u Jerusalimu, znadu svi Jevreji. Kako me znadu isprva, ako hoće posvedočiti, da po poznatoj jeresi naše vere življah farisejski.” (Dela apostolska 26:4,5).

Sektaštvo je način mišljenja i ponašanja, a ne pripadnost nekoj verskoj organizaciji. Neko može da bude u Božjoj crkvi a da se ponaša sektaški. A ima ljudi koji su u nekoj sekti, ali se drže onoga što je Bog objavio. Zato nije toliko strašno biti pripadnik sekte, to jest organizacije koja uči drugačije od Božje Reči, koliko je strašno ponašati se sektaški unutar Božje crkve. Sekta nastaje obično tako što jedna grupa počne da veruje jednu doktrinalnu sitnicu, sporednu stvar koju najčešće pogrešno protumače, ali toj sitnici daju veliku važnost, pa će ljudi biti spašeni ili izgubljeni ako ne prihvate tu ideju. U ovom slučaju nije toliko problem pogrešno verovanje, koliki je problem svadalaštvo kojim se

dokazuje ta ideja.

Tradicija ne trpi nezgodna pitanja

Šta se događa kad postavite nezgodno pitanje čoveku koji tvrdi za sebe da je autoritet preko kojeg Bog govori, ili tvrdi da jedino on ispravno tumači Bibliju? Tradicija je obično zasnovana na autoritetu čoveka ili organizacije koja je iznosi, a ne na Božjem autoritetu.

“Taj čovek je zaslužan za našu crkvu, tolike godine je tu, treba mu verovati.” Ili: Znaš li ti kolike je teološke škole on završio, a šta ti imaš od teološkog obrazovanja? To pitanje su postavili i Isusu Hristu kad je imao 12 godina. Najteže je kad neko tvrdi da je dobio otkrivenje od Boga. Ako se protivite onome što je Bog objavio preko proroka, svima je jasno ko je u pravu. Dakle, tu pomaže samo upoređenje sadržaja tog proročanstva sa sadržajem koji je Bog izneo u Svetom Pismu.

Zamislite da đaci i studenti ne smeju da postavljaju pitanja na nastavi, niti da sumnjaju u gradivo koje im nastavnik iznosi. Nestalo bi novih otkrića, nestalo bi naučnika, ljudi bi živeli u zabludi da sve znaju. Kad god je nešto novo otkriveno, to otkriće je razotkrilo neku raniju tradicionalnu ljudsku zabludu. Tamo gde ne smeju da se postave pitanja, nego se “istina” prihvata bez razmišljanja, tu je doneta odluka da se veruje zabluda bez obzira na posledice.

Nema pitanja na koje Bog ne može da odgovori. Moguće je samo da mi ne želimo da čujemo odgovor ili da za nas nije dobro da znamo to što smo pitali. Ali Bog nam je otkrio sve što nam je potrebno da znamo da bismo mu verovali.

Čovek koji ne pita Boga, ne može ni da dobije odgovor. Odgovore ne dobijaju oni koji su ravnodušni prema Bogu, nego oni koji se celim srcem trude da dobiju odgovor. Zato su najuspešnija predavanja o duhovnim stvarima kada publika može da postavlja pitanja.

Kada mladi postave pitanje koje ih muči zato što traže obaveštenje, a ne da bi provocirali, stariji koji ne znaju odgovor kažu: “Vidi što se on buni! Zar ti misliš da si pametniji od svih nas koji tako verujemo?” I mladi zaključe da stari veruju u nešto što ni sami ne razumeju, nešto naivno i zastarelo što nije za njih. Ljudima su potrebni logični odgovori na goruća pitanja, a ne strogi autoritet koji će ih učutkati i bez ikakvog argumenta tražiti poslušnost.

Niko razuman neće verovati ako mu neko kaže: “Ti treba da tako veruješ, jer je to stav naše crkve (ili zato što sam ja tako rekao).” Nažalost, postoje crkve u kojima su vođe crkava autoritet u koji ne sme da se sumnja, gde vernici slepo slušaju sve što im ljudski autoritet kaže i ne pitajući kakav stav ima Bog. Greh je upravo i nastao na našoj planeti tako što su ljudi svoje poverenje sa Boga preneli na Sotonu u obličju zmije. Mi možemo da se oslobodimo greha jedino ako je za nas jedini autoritet istine Bog, a ne bilo ko drugi.

Verskim fanatizmom đavo pokušava da učini religiju odbojnom za prosečne ljude. Kada ljudi vide da neko gubi zdravlje držeći se ljudskih verskih pravila, ili se izoluje od ljudi, ili kad ga verska tradicija pretvori u čoveka koji mrzi skoro sve ljude oko sebe umesto da im pomogne, tada je đavo postigao svoj cilj. Ljudi koji gledaju takve vernike samo mogu da kažu: “Ne, hvala. Ne želim da i ja postanem takav.” Međutim, to nije dovoljan izgovor pred Bogom. Bog je dao dovoljno ispravnih razloga zašto mu treba verovati, i svaki skeptik koji sebe smatra inteligentnim čovekom može da otkrije te razloge. Bog nas nije pozvao da mu verujemo zato što drugi ljudi takođe idu u crkvu, nego da mu verujemo zato što shvatamo kakve On ima osobine: voli nas istinski, pravedan je, apsolutno pošten, istrajan, pouzdan, svemoćan, milostiv, večan...

Kriterijumi istine

Isus je potvrdio značaj Svetog Pisma time što ga je stalno citirao i tvrdio da je istinito i od Boga dato ljudima. Hristos nikad nije citirao apokrifne, niti predanja (tradiciju).

Sujeverne radnje kojima se većina ljudi smeje (da je broj 13 nesrećan, da crna mačka i prolaz ispod merdevina donose nesreću...), nekad su bili ozbiljni rituali u kultovima, jer su demoni činili zlo ljudima

bez Božje zaštite koji se nisu pridržavali njihovih naređenja da poštuju te tradicije.

Ljudi tradicionalno veruju da ljudi koji ne mogu da imaju decu jesu grešnici koji su kažnjeni za neki skriveni greh. I istaknute biblijske ličnosti verovala su u neke ljudske tradicije. Ali kad ih je Bog suočio sa istinom, verovali su više Bogu nego ljudima.

Na tradicije postoje načelni odgovori u Bibliji.

Mnogi pobožni roditelji opisani su u Bibliji kako do poznih godina nisu mogli da imaju decu. Samuelova majka Ana se nije obeshrabrila i pored višegodišnjeg nemanja dece. Bezbožni ljudi su mogli da joj se rugaju kako oni imaju mnogo dece, a ona kao pobožna žena nema nijedno. Ana je našla rešenje tako što se uporno molila Bogu i zavetovala se da će ga dati u službu Bogu od malena. Malo bi majki ispunilo zakletvu, kad bi im se posle toliko godina čekanja rodilo dete. Ali Ana je posle ispunjene molitve postala još vernija Bogu.

Tuđe tradicije - progonstvo

Lako je kod drugog čoveka prepoznati tradiciju. Mnogo teže je videti kod sebe sličan princip. Ali kad ljudi vide da neko drugi radi nešto neispravno, skloni su da budu jako grubi. A kad ljudi brane neku tradiciju, nešto što Bog nije rekao, onda su čak i grublji nego kad brane istinu, jer ne mogu da racionalnim argumentim objasne zašto kažu da su u pravu. Ljudi agresivnije brane neistinu nego istinu.

Setite se kako ste reagovali kad ste čuli značenje 10 Božjih zapovesti, subote, ili stanje mrtvih na primer. Većina nas nije reagovalo burno, nego smo lako prihvatili te istine. Ali kada nam je neko rekao da sada verujemo u neke ljudske ideje umesto u ono što kaže Bog, sada reagujemo veoma burno. Koliko vremena su ljudi spremni da potroše u raspravama oko nošenja pantalona ili nekih drugih marginalnih stvari, a u mnogo bitnijim stvarima padamo.

Ako mi padnemo u vatru ili svađu oko ovih "sitnica", uopšte nije bitno da li smo u pravu ili grešimo. Čovek koji se svađa uvek je u krivu. Ako mi verujemo ispravne doktrine Svetog Pisma, a ružnim tonom raspravljamo sa ljudima koji veruju pogrešno, možda smo čak u lošijem stanju od njih. Objavljeno mi je više nego njima, a nisam napredovao više u posvećenju od njih.

Većina ljudi u crkvi u Hristovo vreme više je držala svoje tradicije nego Božje zapovesti. Hristos je svoje vreme uporedio sa vremenom pred Njegov drugi dolazak. Iz toga sledi da će ljudi pred Advent više slediti ljudske tradicije u religiji nego Božje zapovesti. Kao što su Isusa progonili i osudili na smrt, tako će lažni vernici pred Advent učiniti i sa Božjim narodom. Naravno da je nerazumno razapinjati Hrista i iskrene hrišćane da bi sačuvali svoje tradicionalne verske ideje i postupke.

Tradicija - smrt crkve

Kako ljudske zablude deluju na crkvu? Kad bi u crkvi sve postalo programirano i tradicionalno, bez ličnog angažmana i oduševljenja, crkva bi se ugasila. Kao što u ustajaloj vodi ima života, ali ona ne miriše nimalo prijatno jer umire, tako i u neangažovanoj crkvi nema Hristove privlačne sile. Bio sam neko vreme odsutan iz Beograda pa sam pitao jednog prijatelja šta ima novo u crkvi. A on mi je rekao: -Ništa, žabokrečina. Tradicija stvara ustajalu atmosferu u crkvi, lagano umiranje.

Crkvene fraze

U crkvama se koriste tradicionalne fraze koje svetovni ljudi ne razumeju u istom smislu. Tako je jedna baka, pred nekoliko svetovnih ljudi, pitala čoveka koji dolazi u crkvu: "A je li ti žena verna?" Naravno, ona je mislila da pita da li mu je žena religiozna, verna Bogu. Ali svaki svetovni čovek bi pomislio: "Kakva je nepristojna ova žena da tako javno pita čoveka da li ga žena vara s nekim!" Čovek je shvatio šta ga baka pita, pa pošto mu žena nije religiozna, odgovorio je: "Nije." Tek sad je nastalo opšte iznenađenje među njihovim prijateljima. Pa nikad im se do sada nije požalio da ga žena vara, a sad to otkriva nekoj baki. Dakle, besmisleno je u crkvi govoriti neki sleng koji ljudi van crkve ne

razumeju.

Naše tradicionalne radnje

Šta mislite o tradiciji da se u toku molitve sklope oči? Ljudi to rade da im ne bi nešto iz okoline skrenulo pažnju dok se mole Bogu. Ali jedan dečak je u toku molitve otvorio oči i osetio grižu savesti zbog toga. Roditelji su ga učili da mora da se moli zatvorenih očiju, pa mu se činilo kao da vara Boga. Kada je dečak odrastao, video je da nigde u Bibliji ne postoji propis kako se moliti, čak postoje opisi da su se molili na sasvim drugačiji način, gledajući u nebo, stojeći raširenih ruku. Dakle, dobro je zatvoriti oči ako vas dekoncentriše okolina, ali naš model molitve ne može da bude pravilo za sve ljude.

Ljudi se često mole u autu pre nego što pođu na put. Jedna porodica se zaprepastila kad je videla kako se njihov pastor nije pomolio pred polazak. Kad je pastor to video, rekao je da se on pomolio za Božju zaštitu u drugo vreme, na drugom mestu. Neverovatno je koliko emotivno ljudi reaguju kad neko prekrši njihovu tradiciju, iako nije prekršio Božja načela.

Vrlo često ljudi kažu kako ne vole da neku knjigu stave preko Biblije. Oni poštuju Bibliju kao Božju Reč i smatraju da bi to bilo skrnavljenje da nešto drugo bude iznad Biblije. Ali ipak, to je samo tradicija, i to čini mi se sujeverna tradicija. Božji cilj nije da mi odajemo slavu knjizi, nego Njemu. Naravno da ne treba sa Biblijom postupati bilo kako, ali se treba čuvati i od sujeverja.

Sindrom "To je moje mišljenje"

Danas je tradicionalno mišljenje da su igranje uz muziku i seks grešne i prljave radnje koje ne priliče verniku. Međutim, Isus je rekao da će verni Božji narod igrati radi spasenja (Lk 6.23), a seks je Bog dao čoveku u vreme kada je sve bilo dobro, kada nije bilo greha (1Moj 1.28). Sotona je dobre stvari izopačio time što je naveo ljude da ih upražnjavaju na pogrešan, nepristojan način. Tako je igranje postalo zavodjenje suprotnog pola, a seks je sveden na trenutno zadovoljstvo bez obzira na okolnosti i posledice. Dakle, igranje uz muziku i seks su dobri za čoveka ako ih upražnjavamo na način na koji nam je Bog to savetovao.

Naše tradicije

Ponekad crkva u koju idem liči na tradicionalnu crkvu kad je crveno slovo. Subotom ujutro je naše crveno slovo u kalendaru i ljudi su tu. Crveno slovo je obaveza. Ljudi su došli u crkvu jer su čuli da tako treba, a davno su zaboravili zašto dolaze. A i kad su došli zevaju, gledaju okolo, ne učestvuju u bogoslužju. I čim sveštenik završi svoje, počinju priče o automobilima, sportu, politici, a začudo nema priča o Bogu. Mnogima nije crveno slovo ni bogoslužje petkom uveče, ni subotom popodne. A kad nema crvenog slova, onda nema crkve. Ako se crkva pretvori u obavezu, u neko moranje, onda je ta religija izgubila smisao.

Ne bih voleo da ovo iko shvati kao optuživanje, kriticizam iz loših namera. Nama je potrebno i korisno da sagledamo sebe isto kao što gledamo druge ljude. Ako izbegavamo da preispitamo gde smo, možda se jednog dana iznenadimo, kao što će se fariseji i Sinedrion Hristovog vremena iznenaditi u vreme Božjeg suda.

Nismo ostavili jednu ljudsku tradiciju da bi prihvatili drugu.

Ponekad kad uđem u adventističku crkvu osećam se kao da sam ušao u neku tradicionalističku crkvu, pravoslavnu, katoličku ili evangeličku.

Ovde nema kulta svetaca, ali ljudi se nekad toliko vežu da mišljenje nekog uglednog čoveka u crkvi, pa stalno pitaju šta on kaže, kako on tumači neki tekst iz Biblije, i slično. Ako neki običan vernik kaže svoje ispravno mišljenje nasuprot nekog uglednog teologa koji je napravio grešku, čije mišljenje će narod prihvatiti?

Tradicionalne crkve se trude da fasciniraju ljude bogatim umetnički izrađenim ukrasima i slikama, grandioznim građevinama i ceremonijama. Ali ponekad je i u adventističkim crkvama parada

modernog oblačenja ili parada skupih auta, ili pokazivanje kako imamo aircondition ili moderne tehničke uređaje za razglas. Važnije je da li je stolica na kojoj sedimo od pliša, nego da li će neznabožac shvatiti kakav je Božji karakter gledajući Bogu posvećene ljude.

Tuđe idole lako prepoznamo i osuđujemo, ali svoje ne vidimo tako lako.

Mnoge stvari koje kritikujemo kod tradicionalnih crkava, postoje u nekom drugom obliku i kod nas, ali ih ne prepoznamo ili ne želimo da ih priznamo samo sebi, jer ne želimo da se menjamo. Neki ljudi misle: "Dosta smo se promenili. Vidi koliko smo bolji od drugih crkava! Koliko imamo više znanja o Bibliji. Niko ne razume 27 osnovnih istina tako dobro kao mi." I tu je plafon. Ne idemo dalje. Već smo dovoljno visoko. Samo još da Bog dođe i idemo na Nebo. Ali nikad nije dovoljno visoko.

Mi nemamo nepogrešivog papu ili patrijarha čiju reč ljudi slušaju pre nego Božju. Međutim, čuo sam od nekih vernika kako imaju potpuno poverenje u Generalnu Konferenciju kao nepogrešivu. Elen Vajt govori o Generalnoj Konferenciji kao o Božjem glasu na Zemlji, ali je upućivala i kritike na neke njihove stavove i dela. U istoriji još nije bilo nepokvarivog crkvenog vrha. Nasuprot, Biblija je puna opisa crkvenog vođstva koje odbacuje Boga i odvodi narod koji više veruje njima nego Bogu.

Sebe procenjujemo kao duhovnije od tradicionalnih vernika, jer češće dolazimo u crkvu. Oni su u crkvi par puta godišnje za veće praznike, a mi dodemo bar jednom sedmično. A šta radimo u šest radnih dana? Da li smo i tada religiozni? Da li smo religiozni 365 dana u godini ili samo 52 dana, odnosno 52 subote? Ako smo malo bolji od tradicionalnih vernika, da li je to dovoljno da budemo u Božjem carstvu?

U adventističkoj crkvi se ne pije alkohol, ne puši se, ne jede se svinjetina, ali mnogi bez milosti jedu sve ostalo. Mislim da nema puno razlike između sala koje su ljudi dobili jedući svinjsko meso i sala od govedine ili slatkiša. Koliko ljudi poznajete koji imaju jelovnik koji će biti u Božjem carstvu? Ne znam nijednog takvog. A ipak, dosta ljudi je zadovoljno koliko su reformisali svoj život.

Pričanje u crkvi

Često čujem kad neki opominju druge da ne pričaju u crkvi u pauzi bogoslužnja. "Ponašaj se pristojno u crkvi!" Da li to znači da oni tolerišu nepristojno ponašanje tim istim ljudima van crkve? Da li time teraju ljude da glume da su pristojni iako oni to nisu?

Kada ljudi u crkvi pričaju o neduhovnim stvarima, to znači da im je u srcu nešto drugo na mestu koje pripada Bogu. Taj problem ne može da se reši tako što neki strogi vernik-policajac stane za propovedaonicu i podvikne ili zapreti. Na rečenicu: "Nemojte da pričate u crkvi", ljudi obično ovako reaguju:

1) mogu da napuste crkvu da bi mogli da pričaju o tome što žele; 2) mogu da gundaju kako ovaj opet galami na ljude i zloupotrebljava dužnost koju mu je odbor dao; 3) mogu da sebe prisiljavaju da ćute u crkvi, a da im srce gori od želje da pričaju o nečem drugom; 4) ili da prestanu da pričaju o duhovnoj temi koju su započeli.

Kada je najveća galama u crkvi? Verovali ili ne, najveća galama je za vreme biblijske pouke! Kako to da nikome nije palo na pamet da ustane za vreme pouke i da opomene ljude da su u crkvi i da treba da se ponašaju pristojno? Zato što znaju da ljudi pričaju o duhovnim stvarima. Ta galama je čak dobrodošla, jer ljudi napreduju u poznanju Boga.

Kako ljudi znaju da u tom žamoru u pauzi ljudi pričaju baš o neduhovnim stvarima? U žamoru se ne raspoznaju o čemu ljudi pričaju. Ako oni pričaju o duhovnim stvarima, da li je to i dalje nepristojno ponašanje u crkvi? Zar crkva nije zbornica u kojoj se ljudi sastaju upravo da bi razgovarali o duhovnim temama? Možda smo pogrešili što bogoslužjenje ima dosta delova kada ljudi ne mogu da kažu da imaju probleme i da im je potreban savet ili bratska molitva.

Verujem da Bog malo drugačije doživljava žamor u crkvi. Bog sudi pojedinačno, a ne celoj grupi. Verujem da je Bogu prijatan žamor u crkvi od duhovnih razgovora. Naravno da Bogu nije prihvatljiv žamor od svetovnih razgovora u crkvi. Ali ako razmislimo bolje, da li bi Bog zabranio svaki žamor u

crkvi samo zato što neki ljudi pričaju i o svetovnim stvarima? Da li sprečiti ljude da pričaju o duhovnim stvarima, samo zato što u isto vreme u crkvi pričaju i ljudi o neduhovnim stvarima?

Crkva je sveto mesto zato što je tu Bog prisutan. A da li je i u mojoj kući Bog prisutan? Da li je i moja kuća dom molitve, kao što je crkva dom molitve? Ili ćemo svetost crkve da unesemo u svoj dom, ili ćemo svetovnost svog doma da unesemo u crkvu.

Naše crkve su paralela sa jevrejskim sinagogama. To su zbornice, mesta gde se ljudi okupljaju da proslave Boga, da čitaju Božju Reč i da se mole. Hram je bio mesto gde su se vršili simbolički obredi, a sinagoga je mesto gde se razgovara šta ta simbolika znači i kako da je sprovedemo u svom životu.

Mudraci

Šta mislite gde su se mudraci sa istoka poklonili bebi Isusu? Većina ljudi bi kao iz topa rekla da su mu se poklonili u štalici. Ako ih pitate na osnovu čega tako misle, setili bi se da tako prikazuju Božićne razglednice i filmovi koje smatraju biblijskim. Ali biblijski tekst ne bi mogli da nađu.

Mudraci su bili u Jerusalimu u trenutku kad se Isus već rodio u Vitlejemu (Matej 2.1,2). Dok su stigli do mesta Hristovog rođenja, Marija je bila u kući (Matej 2.11), a ne u štali.

To je jedna mala sitnica, čini se nevažna kao zabluda. Ali koliko još drugih sitnica ima u koje isto tako verujemo? Mnoge male stavove usvojili smo pod uticajem filmova ili ljudske tradicije umesto na osnovu Biblije, pa nije isključeno da imamo i ozbiljnije zablude. Zato budimo otvoreni za uticaj Božjeg Duha, ako nam skrene pažnju da neki stav treba da menjamo.

Tradicija u molitvama

U crkvama se često čuje na kraju molitve ova fraza: "Moja želja i molitva je..." Ovo je bukvalno prevedena fraza sa engleskog jezika i ne uklapa se u duh našeg jezika. Mi bi radije rekli: "Moliću se da bude tako i tako...", ili "Želeo bih da..." Međutim, neko je ovu englesku frazu preveo bukvalno i sada se ona mehanički ponavlja bez puno razmišljanja kako da se to izrazi na bolji način. Mehaničke molitve ne deluju na srca ljudi jer otupljuju značaj izgovorenih reči.

Ljudi u crkvi često se mole ovako: "Isuse dragi..." ili "Molim te Isuse..." Da li nas je igde u Bibliji Bog pozvao da se molimo Isusu? Ne znam za takav tekst. Da li nas je Isus negde pozvao da se molimo Njemu? Znam da je Isus rekao da se molimo Ocu u Njegovo ime (u ime Njegovih zasluga), a da će nas Sveti Duh naučiti kako da se molimo. Isus nas upućuje da se molimo Ocu u ime Njegovih zasluga za nas, jer smo mi grešnici, neizmireni sa Bogom. Zato jedino ako Hristos očisti svojim zaslugama naše molitve, one će izaći pred Oca i biće uslišene. Vrlo često u Katoličkoj crkvi ljudi se mole Isusu, pa je verovatno odatle nasleđena ova tradicija.

Takođe postoje ljudi koji se mole u ime Oca, Sina i Svetog Duha. Hristos nas je uputio da se krštavamo u ime Oca, Sina i Svetog Duha, a ne da se tako molimo. Treba da se molimo u ime Hristovih zasluga. Ovakve molitve preuzete su od tradicionalnih crkava i mehanički se ponavljaju kao neka matematička formula za uspeh, bez puno razmišljanja. Nažalost formula koju nije Bog dao ne može doneti uspeh. Ovde se radi čisto o poslušnosti Bogu. Kako je Bog rekao da se molimo, tako treba da se molimo.

U crkvi se s vremena na vreme čuje molitvena fraza: "Blagoslovi Bože našu crkvu." Kad to kažu ljudi misle na njihovu versku organizaciju. Oni ne misle na sve iskrene vernike u svim crkvama, nego samo na vernike u svojoj crkvi. To zvuči nekako sektaški. "Bože, blagoslovi sve nas u našoj verskoj zajednici, nema veze što ne živimo svi po Tvojoj volji." Ljudi ne kažu: "Blagoslovi Bože Tvoju crkvu." To bi značilo da se molimo za sve ljude koji iskreno teže Bogu. Nažalost, pojam Božja crkva i naša crkva nisu isto. Bilo bi lepo da je Božja crkva naša crkva, ali možemo da kažemo samo da su neki ljudi iz naše crkve deo Božje crkve, a da neki nisu. Interesantno je da se mi retko molimo za iskrene ljude u Božjoj crkvi rasutoj po drugim verskim zajednicama, mnogo ređe nego što se molimo za ljude u svojoj verskoj zajednici. To pokazuje da ih baš i ne bi prihvatili dok ne dođu da se krste kod nas. Sada su oni još uvek

nešto drugo, nisu “naši”. Većina ljudi ne gleda suštinski koji ljudi su deo Božje crkve, nego iskrene ljude iz drugih crkava doživljavamo kao neobraćene. A oni su u drugim crkvama da bi Bog učinio nešto preko njih za ljude u njihovoj crkvi, jer mi to ne činimo. Kada bi se oni krstili u “našoj” crkvi, možda bismo mi uticali na njih da se ne brinu toliko za bližnje u crkvi iz koje potiču, pa ih Bog ostavlja tamo.

Reakcija tradicionaliste

Kad citiraš Sveto Pismo nekom tradicionalisti, on odmah pomisli da si sektaš, jer oni ne citiraju toliko šta je Bog rekao, nego šta su rekli crkveni oci. Kad citiraš Sveto Pismo nekom našem tradicionalisti, on odmah pomisli da si fanatik koji se nigde ne odvaja od Biblije. “Pa zar opet o Bibliji! Ne piše u Bibliji da se ne ide na utakmice i zabave, niti da se gledaju svakakvi filmovi.” Verujem da bi i samog Hrista proglasili za sektaša i fanatika. Lako bi osudili to što se Isus toliko molio Bogu da je fanatizam. Samo je pričao o religiji, a nikad o autima i novoj odeći, dakle fanatik. Kada pravimo kriterijume kako procenjujemo religiozne ljude, trebalo bi da vidimo da li bi po tim istim kriterijumima osudili i Hrista. To pokazuje da su ta merila pogrešna.

Tradicija je test

Bog je mogao mnogo jasnije da definiše istinu, pa onda ne bi postojala tradicija. Niko ne bi bio u dilemi šta je istina, a šta su ljudi izopačili. Međutim, Bog je namerno ostavio neke stvari poludefinisane, pa onda čovek mora duboko da razmišlja šta je istina, mora sam da dođe do zaključka. Tako je Bog postavio ljudske tradicije kao test poslušnosti Njemu ili ljudima.

Mi kritikujemo tuđe tradicije a pravimo svoje, i kad nam neko progovori da je to tradicija a ne Božja istina, neki vernici to ne priznaju, kao što i tradicionalisti iz drugih crkava ne priznaju da u nekim stvarima veruju više u svoje tradicije nego u Božju objavu. To je jedan od testova kojim možemo da proverimo kome verujemo: Bogu ili svojoj tradicionalnoj crkvi, to jest ljudima.

Bog je mogao mnogo jasnije da definiše istinu, pa da niko ne bude u dilemi šta je tradicija. Ali Bog je ipak odlučio da samo ljude koji ga iskreno traže zaštititi od tradicija.

Dakle, tradicija testira naše ponašanje prema ljudima i prema Bogu, i testira u koga imamo poverenje.

Pre nekoliko decenija u jednoj crkvi isključena je devojka zato što je obula crvene sandale. To je protumačeno kao pomodno oblačenje, a crvena boja je navodno bila provokativna za muškarce. Kakvo je ponašanje prema bližnjem bilo u ovom slučaju? Nekad ljudi popuštaju bilo kakvoj tradiciji, a nekad je prestrogo kažnjavaju, bez ljubavi.

Pantalone

Jedna od najspornijih tradicionalnih “sitnica” su žene koje nose pantalone u crkvi. Glavni razlog zašto se misli da žene ne treba da nose pantalone u crkvi predstavlja načelo: “Žena da ne nosi muškoga odela, niti čovek da se oblači u ženske haljine, jer je gad pred Gospodom ko god tako čini.” 5.Mojsijeva 22.5 Pantalone se ovde ne spominju direktno, ali većina tradicionalno misli da su one deo muške odeće, pa su zabranjene za žene. Ranije se ženama zameralo da nose pantalone bilo gde - u kući, na poslu i u crkvi. Danas se tradicionalno smatra naopakim samo nošenje pantalona u crkvi, dok je to dopušteno van crkve. Ovo je nedosledan stav, jer ako neko misli da je greh da žena nosi pantalone, onda je to greh uvek, a ne samo u crkvi.

Ovakvi stavovi podrazumevaju da iz istih razloga ni Škoti ne bi smeli da nose kilt, njihovu tradicionalnu suknju. Do sada nisam čuo da iko zamera škotskim muškarcima što nose suknju. To je deo njihove kulture, to nije odeća moralno izopačenih ljudi.

Jedan naš propovednik pojavio se za katedrom bez kravate i sakoa, u jednom čudnom odelu koje je ličilo na neku široku žensku haljinu. Objasnio je da na Filipinima gde on živi, to predstavlja pristojno odelo, i da bi ga smatrali za čudaka kad bi obukao kravatu i sako.

Pošto su u Beogradu počele temperature preko 40°C, odbor beogradske crkve je odlučio da muškarci mogu za propovedaonicu da izađu u košulji sa kravatom, dakle bez sakoa. Kada sam se tako pojavio u crkvi, jedna starija pristojna žena me je iskritikovala kako sam nepristojno obučen. Rekla je: "Zar ti ne znaš da u Bibliji piše ne može bez sakoa da se izlazi za propovedaonicu?" Rekao sam da ne znam, a ona je obećala da će mi doneti citat gde je to pročitala. Situaciju je spasao propovednik koji je rekao da je odbor odlučio da se izađe bez sakoa za katedru, na šta je žena rekla: -E, onda može! Nisam mogao da verujem. Nepristojno je postalo pristojno u očima ove žene samo zato što je odbor crkve tako odlučio. Nije bilo više važno što navodno u Bibliji piše suprotno (naravno da to ne piše u Bibliji). Da sam na njenom mestu, a borim se za ispravno načelo, rekao bih da je i odbor odbacio Boga. Međutim, pošto se i tako vatreno borila za pogrešno načelo, jer ga nije razumela, ona je i druge stvari pogrešno postavila u svom životu, pa je odluka odbora postala jača od Božje volje.

Ako analiziramo ovu rečenicu iz Biblije, u to vreme i muškarci i žene nosili su haljine, niko nije nosio pantalone. Muške haljine su bile nešto kraće od ženskih. Ali kad bi muškarci takvo odelo nosili danas, to bi bio skandal. Dakle, oblačenje pantalona i sukanja stvar je kulturnih stavova, a ne pitanje morala. Na šta je Bog mislio kad nam je dao ovo načelo? Očigledno da se misli na oblačenje homoseksualaca. Bog je zabranio da žene i muškarci oblačenjem pokazuju svoja seksualna izopačenja.

Jasno je da je u evropskoj kulturi opšteprihvaćeno da žene nose pantalone. To ne predstavlja seksualno izopačeni stav neke žene, niti su široke pantalone izazov za muškarce. U crkvu devojke ulaze u kratkim suknjama i dekolteima koje su daleko izazovnije za muškarce nego pantalone, a to tradicionalisti tolerišu za razliku od pantalona.

Kao da ljudi u crkvi uopšte ne razmišljaju o principima zašto nam je Bog nešto rekao da tako radimo, pa u slepoj poslušnosti bez ljubavi prema bližnjima, potpuno promašuju svrhu koju je Bog nameravao da ostvari svojom zapovešću.

Osim toga, geografski gledano, klima u Izraelu dozvoljavala je da muškarci i žene nose haljine, a da im ne bude hladno. Međutim, u našim krajevima gde su zime vrlo hladne, pravo je mučenje da žena nosi suknju na -20°C. Zato sam iz zdravstvenih razloga mojoj supruzi savetovao da uvek po hladnom vremenu obuče pantalone. Čekati u suknji 10-15 minuta na niskoj temperaturi zaista je mučenje. Bog je zamislio da nam religija bude radost, olakšanje u životu, a ne mučenje sebe nelogičnim i nezdravim životom. Zato su ljudi koji insistiraju na ovakvim tradicijama antireklama za Božju ljubav. Kada se ne pogodi smisao Božje zapovesti, kada se zaboravi da nas Bog voli, onda se usvajaju krute, nerazumljive tradicije.

Evo nekih događaja iz života koji najbolje ilustruju rodove tradicionalnog verovanja.

Jednu devojku je pozvao rođeni brat da dođe u crkvu na bogoslužjenje. Nikad pre nije bila u crkvi, niti je čula za tradiciju da žene u crkvi ne nose pantalone. Bila je buntovna tinejdžerka i u svojoj garderobi nije imala nijednu suknju, nosila je samo pantalone. Brat joj naravno nije ništa govorio kako da se obuče, jer je želeo da ona prvo čuje o Božjoj ljubavi i dobroti, a ne o crkvenim pravilima. Normalno je da grešnik dolazi u crkvu sa svim svojim gresima, a da se promeni tek kad shvati kakav je Bog prema nama.

Međutim, iz nekog razloga, uvek se nađe neka osoba koja smatra da grešnik mora da dođe u crkvu kao već posvećeni čovek, a naravno mora i da izgleda onako kako većina u crkvi to propiše. I ovu devojku je još na vratima crkve uhvatila za rukav jedna bakica, i žestoko je izgrdila kako je nije sramota da u crkvu dolazi bez pantalona. Devojka je u svom mladalačkom buntu odmah izašla napolje i rekla da nikad neće doći u ovakvu crkvu. Hvala Bogu da je Svetim Duhom uspeo da omekne srce ove devojke, pa se ona ipak krstila i uhvatila verom za Njega, a ne za ljude koji isteruju ljude iz crkve. Trebalo je da prođe godinu dana da bi ona zaboravila na zadobijenu ranu i na svoj ponos, pa da ipak prvi put uđe u crkvu da čuje Božju Reč.

Druga devojka mi je ispričala kako nikad pre crkve nije nosila suknju. Pantalone su joj bile jedini odevni predmet. Otac ju je često molio da obuče suknju bar ponekad, ali ona nije htela. Kad je počela da

dolazi u crkvu, počela je da nosi samo suknje. Na to je njen otac žalosno rekao: -Toliko sam te molio da oblačiš suknju i nisi htela. A čim su ti ovi tvoji iz crkve rekli da obučeš suknju, ti si ih poslušala... Ako ne propovedamo ljudima o Božjoj dobroti i ljubavi koja treba da ih privuče k Bogu, onda im govorimo o krutim pravilima koja ih odbijaju od Boga.

Kada pravimo evangelizacije, mi očekujemo da nam dođu grešnici koji će prihvatiti Hrista i odbaciti greh. Međutim, neki vernici očekuju da će doći ljudi koji su skoro potpuno obraćeni, koji samo treba da se krste. A kad u crkvu uđu ljudi koji se osećaju na duvan i alkohol, kada dođu lopovi, lažljivci, narkomani i preljubočinci, vernici se bune i svojim ponašanjem ih isteruju iz crkve. Čak i ljude koji su u crkvi vernici često isteruju iz crkve zato što su pali u neki greh, a onda ponovo prave evangelizaciju i pozivaju te iste ljude da se vrate u crkvu... Međutim, ljudi nisu pali u greh i prestali da dolaze u crkvu zato što ne znaju osnovne istine o kojima se propoveda na evangelizaciji, nego zato što ne veruju u ljubav bližnjih u crkvi, niti u Božju ljubav. Zato im pričajmo o Božjoj ljubavi koju je On pokazao prema nama, i pokažimo im da ih zaista volimo, a ne da želimo da ih disciplinujemo.

Sitnice

Ovi primeri su doktrinalne sitnice. Neće se ništa značajno promeniti u doktrini crkve kad se mnoge tradicije precrtaju. Ali je činjenica da će neki ljudi tako žustro da veruju u neku tradicionalnu sitnicu koju su smislili ljudi koje on ceni, nego što će verovati Božjoj objavi. Kad ljudi kažu: "šta si se uhvatio za tu sitnicu", čudi me samo zašto se oni tako čvrsto drže te neistine koja je "sitnica"? Ako želimo da budemo opravdani verom, moramo da se oslobodimo vere u neistine sitnice, to jest vere u ljude i u svoju tradiciju, a da imamo poverenje samo u Boga. Mali gresi su priprema za velike grehe.

Interesantno da se ljudi jako vatreno bore da odbrane te doktrinalne zablude, iako su to sitnice u verovanju. Neće se ništa promeniti u načelima crkve ako se odbaci ta sitnica, ali ljudi sa toliko emocija brane tu ideju kao da je to ključna stvar. Tradicionalisti su obično drastično neposlušni po pitanju jasnih Božjih zapovesti, ali se vatreno bore za svoju tradiciju koju Bog nije objavio.

Napredovanje

Svaka verska reformacija koju je Bog pokrenuo, propala je kad su je ljudi prihvatili i tu se zabetonirali, ne želeći da dalje napreduju. Mislili su: "Mi smo bolji od drugih ljudi, mi smo duhovna elita. Nije nam potrebno više od ovog. Bićemo spašeni jer smo bolji od drugih." I kad im je Bog ponudio veću svetlost, da se popnu na jedan duhovni stepenik više, oni su pokazali Bogu da više vole svoju novu tradiciju nego Božju istinu koja je tražila od njih da se menjaju. Ponašali su se kao i druge tradicionalne crkve koje su kritikovali.

EGW

Šta za vas znači pojam "Duh proroštva"? Mnogi koriste ovaj termin samo za dela Elen Vajt. Međutim, sama Elen Vajt pojam "Spirit of prophecy" u svojim spisima ne primenjuje na sebe, nego na sve ljude koje je Bog inspirisao, na sve biblijske pisce. To znači da ih je Sveti Duh inspirisao da nešto proreknu. Zašto onda dosta ljudi termin "Duh Proroštva" koriste drugačije od njegovog značenja (samo za dela EGW)? Neko je jednom pogrešno primenio pojam "Duh proroštva". Obično je to neki ugledni čovek u crkvi u kojeg niko ne sumnja da bi rekao nešto čega nema u Bibliji. Drugi ljudi nisu razmislili da li je to tačno ili ne, nego su mehanički počeli da ponavljaju istu grešku, sve dok je to postala opšta fraza u crkvi. I kad bi neko ustao i rekao da se u Bibliji drugačije koristi ovaj pojam, većina bi ga optužila da podriva temelje crkve.

Elen Vajt je sve svoje tekstove prožela tekstovima Svetog Pisma. "Samo bi se Biblija i reči Biblije trebale čuti s propovedaonice... nasuprot tradicijama i ljudskim teorijama i maksimama." PK 626 Kao što Bibliju tumačimo tako što pogledamo sve šta u njoj piše na određenu temu, a ne samo jedan njen tekst, isto tako treba ispitati sve šta Elen Vajt piše o jednoj temi, a ne samo da na osnovu jednog teksta

donosimo zaključak.

Mnogo puta mi se desilo da ljudi kažu: "To je tako i tako, jer tako kaže Elen Vajt." A kad sam pitao gde se taj tekst nalazi, ta osoba ne zna. Ali se obično velika važnost pripisuje baš tekstovima koje niko ne može da nađe. Moguće je da se zaboravi gde je taj tekst od stotine hiljada strana koje je napisala Elen Vajt. Ali danas postoji CD sa njenim kompletnim delima i pretraživačem, tako da mogu da se nađu ti sporni tekstovi. Ali se vrlo često pokaže da takvi tekstovi uopšte ne postoje. Čuo sam da je javno rečeno da je Elen Vajt navodno napisala da "predsednik Generalne Konferencije ne može da bude crnac" ili da "Nemac ne može da bude član Generalne Konferencije"! Naravno da nema ovakvih citata.

Jedan duhovan momak koji je imao mali stomčić, a nije imao razvijene mišiće, veoma ozbiljno mi je tvrdio da "Elen Vajt kaže da je trčanje greh!" Kada sam posumnjao da takav citat postoji, vatreno je branio svoj stav govoreći da taj citat 100% postoji. Verovanje u nepostojeći nadahnuti citat donelo mu je odsustvo mišića i stomčić, a meni je to bio signal da tog citata nema. Obećao je da će mi doneti i pokazati taj citat, a čekam već 10 godina da mi to donese.

Ljudi obično kažu: "Ne znam gde to tačno piše, ali sigurno piše, i glasi otprilike ovako..." Čim se citat parafrazira, ljudi ubacuju svoje mišljenje u tekst. Dešavalo mi se da osoba pročita tekst Biblije ili Elen Vajt, a onda ga protumači tako da ide u prilog njegove neke teze, iako u samom tekstu ne postoji takav stav. A zamislite kakva izopačenja nastaju kad neko otprilike, po sećanju parafrazira neki tekst. Verujem da ljudi ne žele da slažu druge ljude, ali naš um nas često prevari, pa donosimo pogrešne zaključke. Zato treba da budemo spremni da ispravimo svoj pogrešan stav kad nas neko suoči sa greškom.

Kad čitaju knjige Elen Vajt, ljudi takođe ubacuju svoja tumačenja u ono što ona nije rekla. Na primer, ljudi kažu da je Isus vaskrsao sam sebe, i to potkrepljuju jednim jedinim citatom iz Čeznje vekova. Ne znam zašto je ljudima nedovoljno najlogičnije rešenje da je Otac vaskrsao utelovljenog Hrista, pa onda tvrde da je Isus vaskrsao sam sebe. Svaka teološka tvrdnja koja je zasnovana na samo jednom tekstu klimava je i najčešće netačna. Evo teksta:

"Kada se glas moćnog anđela čuo kraj Hristovog groba kako govori: 'Tvoj Otac te zove,' - Spasitelj je izašao iz groba životom koji se nalazio u Njemu samome." ČV 785.2 Ovde imamo tvrdjenje da se u Isusu nalazio život, jer je imao božansku prirodu pored ljudske. Međutim, ovde nije rečeno da je On vaskrsao sam sebe, niti je rečeno da ga je Otac vaskrsao. Ako bismo tvrdili da je Isus vaskrsao sam sebe, onda bi to bilo protivrečno tekstovima u Bibliji koji govore da ga je Otac vaskrsao (Efescima 1.20; 2.Korinćanima 4.14; 1.Korinćanima 6.14; 1.Petrova 1.21; Rimljanima 10.9). U Bibliji nema teksta koji tvrdi da je Isus vaskrsao sam sebe.

Sama Elen Vajt govori da je Otac vaskrsao Hrista. Na primer: "Bog ga je vaskrsao iz mrtvih..." RH.1883-09-11.004 "...kada ga je podigao iz mrtvih... (Otac Sina)" RH.1893-04-04.008; "Hristos je razapet za naše grehe i bio vaskrsnut iz iznajmljenog groba radi našeg opravdanja." RH.1896-05-12.004

Nigde nisam našao direktan citat gde ona tvrdi da je Isus vaskrsao sam sebe. Ona uvek piše da je Isus vaskrsnut. Upotrebljavala je pasiv - da je Isus vaskrsao, a ne da je Isus vaskrsao sam sebe.

Zašto je Otac vaskrsao Hrista, a nije Hristos sam vaskrsao sebe? "Isusovo vaskrsenje bilo je slika konačnog vaskrsenja svih koji su počinili u Njemu." ČV 804.2 Mi nećemo moći da vaskrsnemo sami sebe, nego će nas vaskrsnuti Otac. Isusovo vaskrsenje je zato predlika našeg vaskrsenja.

Postoji mišljenje da za Dan Očišćenja prvosveštenik samo jednom ulazi u Svetinju nad svetinjama. To mišljenje je bazirano ponovo na jednom jedinom tekstu. Jevrejima 9.7: "A u drugu (Svetinju nad svetinjama) ulazaše jednom u godini sam poglavar sveštenci..." Tekst izgleda kao da opravdava ovu tradiciju. Naravno, u grčkom kaže malo drugačije. Prvosveštenik je samo u jedno određeno vreme u godini ulazio u Svetinju nad svetinjama. Ne kaže koliko puta, nego samo kaže da ulazi u vreme Dana Očišćenja. Nije potrebno da znamo grčki da ne verujemo u ovu tradiciju. Dovoljno je da pogledamo u 3.Mojsijevu 16 gde je opisan Dan Očišćenja, pa da vidimo da je prvosveštenik više puta u toku tog dana

ulazio i izlazio u Svetinju nad svetinjama. Koliko puta je ulazio, to ostavljam vama da proučite. Ne zaboravite da su to dešavanja koja simbolišu poslednje događaje, vreme kada se nama sudi i kad će biti Hristov drugi dolazak. Zato bi trebalo da budemo zainteresovani za vreme koje ćemo mi doživeti. Ne zaboravite da su Jevreji odbacili Hrista zato što su očekivali da On na sasvim drugačiji način ispuni proročanstva. Ne bi bilo mudro da i mi nasednemo na sličan način.

I tako možemo da nabrojimo dosta stvari koje činimo, iako nemamo za njih osnovu u Svetom Pismu. Isus je rekao da ga ljudi uzalud poštuju ako uče ljudske nauke i zapovesti. A naš cilj nije da uzalud dolazimo u crkvu. Zato se treba otresti tradicija i slušati stvarno samo ono što je Bog rekao.

Zaključak

Nije mi drago što i Adventistička crkva ima svoju tradiciju ponašanja koja nije biblijska. Ne kažem ni da sam ja bolji od drugih vernika u crkvi. Kad se uporedim sa Hristom vidim da mi još mnogo, mnogo nedostaje. Ali kad primetim da nešto ne valja u crkvi, da se nešto ustalilo i postalo tradicija koju su ljudi izmislili a ne Bog, onda iz ljubavi za svoje bližnje treba da to kažem na pristojan način, kako bi ih pokrenuo da se vrate Bogu. Od žabokrečine u crkvi niko nema koristi, a svi imamo štetu.

Voleo bih da kad uđem u crkvu zateknem apostolsko jedinstvo, ljubav i brižnost za probleme koje imamo, da gajimo Hristovu dobrotu i poštenje, svetost i poverenje u Boga. To je cilj za koji smo se opredelili u životu. Još nije tako, ali verujem da ću jednoga dana ući u crkvu koja će biti takva. Dakle, napredujmo stalno u poznanju Boga.